

זמן התרנגול

טרילוגיה

מחזה שני (עומד בפני עצמו).

מחזה מאת: איציק אלוני.

הגהה: שלי אביסרה

כל הזכויות שמורות

©

רחוב: גוש חלב 23 תל-אביב

aloni-i@bezeqint.net

טלפון: 03-5225458

תקציר: זמן התרנגול

יחסיהם של אביגיל ועמוס, זוג נשוי בשנות הארבעים לחייהם, עלו על שרטון זה מכבר, אבל לא מצליחים להיפרד באופן נחרץ וסופי, כל אחד מסיבותיו הוא. אם בשל רכוש או שאריות רגש, הם נותרים כבולים זה לזו במלחמת התשה ארוכה, נקמנית וקטנונית שהולכת ומסלימה ככל שנוקפים הימים, מלחמה שאף ניסיון התערבות חיצוני לא מצליח לחלץ אותם ממנה.

הדמויות

אביגיל	- פרודתו של עמוס
עמוס	- פרוד של אביגיל
חיים	- נגר ובעל מקצוע רב - תחומי
טומי	- חברו הטוב של עמוס
מציל	- בחוף הים

תמונה 1

המקום, סלון. ברקע ספה הפוכה בעומק הבמה, פניה לכיוון הקהל. כך שתחתית הספה מופנה לעומק הבמה. במרכז הבמה חיים עובד על שולחן. יושבת ומתבוננת בעבודתו של חיים.

אביגיל: אני יושבת מסתכלת עליך ומוכרחה להגיד שאתה עובד יפה ומקצועי.

חיים: זה המקצוע שלי. יש כאלה אומרים עלי שאני פדנט מדי.

אביגיל: אשתך בוודאי מרוצה.

חיים: בבית אני כמעט ולא עושה כלום.

אביגיל: (מצחקקת) עליך נאמר הסנדלר הולך יחף. הפרוד שלי לא ידע לעשות כלום. בורג הוא לא יודע לאיזה כיוון להבריג.

חיים: כל אחד יכול ללמוד לעסוק כמעט בכול, זה עניין של רצון והתמדה.

אביגיל: (לאחר פאוזת קלה. נשמעת כמתלוננת בפני חיים) למרות שבעלי ואני חיים בחדרים נפרדים, אכפת לי ממנו. בסך הכול הוא אדם טוב, למרות שבזמן האחרון הוא הולך ונהיה מופנם יותר ואסור לי להחליף אתו מילה.

חיים: ניסיתם ללכת ליועץ?

אביגיל: הוא ביקש שנלך ליועץ נישואים, אך סירבתי.

חיים: למה לסרב?

אביגיל: הוא ביקש ממני לקרוא ספר שמצא שיכול להועיל לי. זה העליב אותי שהוא בוחר לי ספר כאילו אני מטומטמת.

חיים: כך את חושבת?

אביגיל: זה הרגיש כאילו הוא מנסה לשלוט בי, כעסתי מאוד. אחר כך החלפנו בינינו דברים פוגעים. לעולם לא אשכח לו... לאחר זמן מה הסכמתי לייעוץ והגענו למצב הזה, ומאז אנו שותקים.

חיים: לא משנה לאיזה נקודה כל אחד מכם הגיע, שניכם מופסדים. אתם חיים יחד, אבל בלי אינטימיות. מה זה שווה?

אביגיל: האינטימיות תמיד הייתה הבעיה שלי.

חיים: לא הבנתי.

אביגיל: במשך שנים קיימתי איתו (בהיסוס) ...איך אגיד לך... יחסי מין רק כדי לשמור על השקט בבית בלי שאני אהיה מסוגלת ליהנות.

חיים: ישנם הרבה זוגות עם אותה הבעיה.

אביגיל: (מתקשה קצת להסביר את עצמה) עצם הרעיון לקיים איתו מגע... אינטימי כלשהו... הרגשתי רע כל פעם מחדש... עברו הימים בהם ניסיתי להכריח את עצמי... ל... ל... לספק אותו. קראתי על קשרים חסרי מין, אבל אני יודעת שבעלי לא יכול להתמודד עם זה. סקס חשוב לו מאוד.

חיים: אני לא יועץ אבל לדעתי הבעיה האמתית היא לא המין.

אביגיל: בדיוק, אין לי את הקשר. אני שמחה לא להיות מחוברת אליו יותר.

חיים: אבל את עדיין מחוברת אליו.

קול קריאות תרנגול נשמע מבחוץ.
אביגיל מפנה מבטה בבהלה לעבר הקול

חיים: (לאביגיל) יש פה תרנגולים בסביבה?

אביגיל: בעלי מגדל תרנגול במרפסת.

חיים: במרפסת? איך זה שלא שמתי לב?

אביגיל: לא פלא שלא ראית, הוא סגר שלא אראה, זה השיגעון חדש.

חיים: את רוצה להגיד לי שיש לו לול במרפסת?

אביגיל: עשה מכול המרפסת לול.

חיים: לא שמעתי על מרפסת לול... מותר לו?

אביגיל: עושה מה שמתחשק לו.

חיים: והשכנים לא מתלוננים?

אביגיל: הם תבעו אותו והוא מחכה למשפט.

חיים: הוא יודע טוב מאוד מה הוא עושה.

אביגיל: מה זאת אומרת?

חיים: יקח שנים עד שיגיע המשפט, התרנגול כבר לא יהיה בחיים.

או שימות מוות טבעי...

אביגיל: או שיאכל אותו קודם...

{קול צרוד של קריאת התרנגול}

חיים: (צוחק) שמעת איזה קול יצא לו?

אביגיל: אתה יודע איפה הוא?

חיים: מי? עמוס?

אביגיל: אלא מי?

חיים: יצא ויחזור עוד מעט?

{חיים מפריד את השולחן לשני חצאים ומחבר שוב. נראה מרוצה}

אביגיל: (בהלם) אוי! למה ניסרת את השולחן?

חיים: כך הוא ביקש.

אביגיל: מי?

חיים: בעלך ביקש לחצות אותו לשניים.

אביגיל: כך הוא ביקש ממך בלי לשאול אותי?!

חיים: זה מה שכתוב בחוזה.

אביגיל: בחוזה של מי?

חיים: בינו לביני.

אביגיל: ומה אתי? תראה לי.

{חיים שולף מכיסו את החוזה ומוסר לאביגיל. אביגיל מעיינת בחוזה}

חיים: זהו עיקרון אצלי, אני לא מתחיל עבודה בלי חוזה מפורט וחתום.

אביגיל: (לאחר עיון. בתיסכול) השולחן הוא מיום הנישואים שלנו, מתנה מאימא שלי. עכשיו אני מרגישה איך החיים שלי מתחילים להסתחרר ולצאת משליטה...

(מצביעה על פסקה בחוזה) ...ומה זה?

חיים: ספה, שולחן, שידה... הכול מפורט בכתב ידו.

אביגיל: את הכול לחצות לשניים?!

חיים: אני עובר מהקל לכבד.

(מפריד את השולחן לשני שולחנות משולשים)

הנה, את רואה? שני משולשים.

אביגיל: למה משולשים?

חיים: כך הוא ביקש.

אביגיל: תחבר אותם בחזרה!

חיים: אני לא עושה עבודה נוספת ללא תשלום, מוסכם בכתב ביני לבנו. אבל כדי לחסוך לכם הוצאות מיותרות. תראי מה עשיתי לכם. משהו שנגרים בדרך כלל לא אוהבים לעשות ללא תשלום.
(מראה לה) את רואה? יש כאן תפס ועוד שניים כאלה שם, את רואה?

אביגיל: בשביל מה התפס?

חיים: את התפסים האלה אני עושה לכול הרהיטים המשותפים. כך שיהיה קל לחבר אותם.

אביגיל: בשביל מה?

חיים: כדי שיהיה אפשר לחבר שוב את השולחן ואת שאר הרהיטים ליחידה אחת ובקלות.

אביגיל: אם חצית לשניים, בשביל מה לחבר אותם חזרה אני לא מבינה?

חיים: אי אפשר לחזות את העתיד. עבדתי אצל זוגות שחזרו להיות ביחד. והיו זוגות שמכרו את החצי שלהם לחצי השני לשעבר שלהם.

{קול צלול של קריאת התרנגול}

אביגיל: (נבהלת שוב) התרנגול הזה יוציא אותי מדעתי... מה עוד הוא אמר לך לעשות?

חיים: הכול כתוב.

אביגיל: ראיתי שיצקת בחוץ עמודים.

חיים: כדי שתהיה לו כניסה אחורית נפרדת.

אביגיל: זה הדבר הכי חכם שביקש לעשות.

{עמוס נכנס. חובק תרנגולת מכוסה בצעיף. התרנגולת משמיעה קרקורים}

עמוס: (מהסה את התרנגולת) ששש, מטומטמת למה דווקא עכשיו?! (לחיים) אני מיד איתך. (הולך ישר לחדרו)

אביגיל: מה הוא הביא עכשיו?

חיים: תרנגולת.

אביגיל: תרנגולת!?

חיים: כשעבדתי על העמודים בחוץ, הוא ביקש ממני להשגיח שהתרנגול לא יקפוץ מהמרפסת ויברח, אמר שהוא יוצא לקנות תרנגולת.

אביגיל: אז ידעת שיש תרנגול ועשית את עצמך שאתה לא יודע.

חיים: אני מצטער, לא רציתי שתתעצבני.

אביגיל: (בכעס) בשביל מה הוא צריך תרנגולת?

חיים: לתרנגול.

אביגיל: בשביל מה התרנגול צריך תרנגולת?

חיים: את זה את צריכה לשאול אותו.

אביגיל: עשה טובה וגש לקרוא לו.

חיים: עדיף שאת תיגשי לדבר איתו. עם כל הסקרנות בנוגע למה שמתרחש פה, אני מעדיף להיות קצת פחות מעורב.

אביגיל: אסור לי לעבור לצד שלו.

חיים: הוא עובר.

אביגיל: הוא עובר במעבר זמני, עד לפתיחת השער האחורי.

חיים: (נכנע) אוקיי, אגש...

{ובדיוק כשחיים עומד לצאת לקרוא לעמוס, עמוס נכנס}

עמוס: (לחיים) למה לא סיימת את השער?

חיים: שמש חזקה.

עמוס: אז מה? כבר לא עובדים בשמש?

{חיים שותק}

עמוס: מיום ליום אתם בעלי המקצוע נעשים עדינים יותר.

חיים: חוץ מזה, היציקה של העמודים צריכים להתייבש טוב טוב.

אביגיל: תשאל אותו מה הוא החביא מתחת לצעיף.

חיים: (מביט בשניהם ומחליט לשאול) היא שואלת מה...

עמוס: שמעתי אותה! תרנגולת.

חיים: (בג אווה) אמרתי לך?

{מכאן והלאה חיים מנסה להעביר את המסרים שמבקשים ממנו, אך הוא מספיק להעבירם.}

אביגיל: תשאל אותו בשביל מה הוא צריך תרנגולת.

עמוס: תגיד לה שלא ישעמם לתרנגול.

חיים: (לעמוס) התרנגול גזעי?

עמוס: התרנגולים המבויתים הם מגזעים מעורבים, הכינוי שלו הוא "בלאדי כפרי"

אביגיל: (בתקיפות) תגיד לו, שהסכמתי להתכופף ולהתאים את עצמי לרצונו בקשר לתרנגול למרות שבא לי לעקור לו את הגרוגרת. אבל למה צריך תרנגולת? הפך את הבית לשדה קרב תרנגולים, הם יאכלו אחד...

עמוס: (קוטע אותה) ...תמסור לה שהיא בוקר גמורה. הם לא שני תרנגולים, אלא תרנגול ותרנגולת. התרנגול יפריה את התרנגולת והיא תטיל ביצים...

אביגיל: (נדהמת) ויהיו לנו אפרוחים...!?

עמוס: תגיד לה, לא לנו, רק לי!

אביגיל: אוי ואבוי.

עמוס: (לחיים) מתי תסיים את השער?

חיים: יום-יומיים והוא גמור.

עמוס: מתי תתחיל עם הספה?

חיים: מתי שתגיד לי.

עמוס: היום?

חיים: בהחלט.

- אביגיל: **(לחיים)** תשאל אותו, בשביל מה לחצות את הספה והשולחן...
הוא יכול לקחת אותם ממני במתנה...
- עמוס: **(קוטע אותה)** ...תגיד לה שאין מקום לספה ושולחן שלמים בחצי סלון.
ועוד תגיד לה שאני מציית לפסיקת בית המשפט, חצי-חצי בכול.
(פאזזה מחכה לחיים שיגיד)
נו, תגיד.
- חיים: מה להגיד שלא אמרתם?
- אביגיל: הוא לא צריך להגיד.
- עמוס: **(לחיים)** רק שתבין שמעולם לא היינו קרובים, ומסתבר שמעולם לא
באמת הקשבנו זה לזה...איך אסביר לך...
לא יכולתי לחבק אותה בלי להרגיש את הרתיעה שלה.
- אביגיל: **(לחיים)** הוא תמיד אמר שזה משגע אותו שאני קרה כמו קרח, אבל
עד היום הוא לא מצא מישהי טובה יותר ממני, חוץ מכמה סטוצים
עלובים בעזרת חברו הטוב **טומי**.
תשאל אותו, בלי טומי, מה הוא שווה?
- חיים: **(לשניהם)** אני לא רוצה להתערב אבל כדאי שתירגעו שניכם.
- אביגיל: **(לחיים)** אני דווקא רוצה שתתערב ותביע עמדה כמתבונן מהצד.
- {חיים מסתכל על עמוס, כדי לקבל ממנו אישור.
עמוס עושה תנועה שזה בסדר מצידו}**
- חיים: **(בהיסוס קל)** אתם צריכים להאמין ביכולת שלכם לשנות...
אתם מתלוננים שחייכם מבולבלים ובודדים, במקום לנסות למצוא
פתרונות שיעזרו לחיות בנפרד חיים טובים יותר ולהכיר את מקור
הכאב שלכם, לנסות להבין מה הוא מאותת לכם, ואיך לרפא אותו.
- עמוס: אם אתה כזה חכמולוג, גלה איך.
- חיים: בשביל זה יש טיפולים. אתם אחראים לסייע לעצמכם.
(לעמוס) למה אתה צריך את התרנגול והתרנגולת. אתה לא חי
בחווה, או באיזה מושב.

- אביגיל: גם אני שואלת את אותה...
- עמוס: (נכנס לדבריה) ...התרנגול, כשהוא קורא בבוקר, מחזיר אותי לילדות המאושרת שלי בכפר, וזה עוזר לי לא להיות רגיש לדרמה שמתחוללת במשך היום. כי אין כאן יום ללא דרמה.
- אביגיל: (לחיים) אתה ראית פה דרמה חוץ מעופות?
- עמוס: יש דרמה באוויר, מריחים אותה בכול מקום, האוויר מתוח.
- אביגיל: (בכעס) אבל למה תרנגולת!
- עמוס: תגיד לה שתרנגול צריך תרנגולת.
- חיים: זוג שלא מתפקד צריך לחפש ריפוי ולא ביזוי.
- עמוס: (בכעס מר) בכול פעם שפתחתי את הפה והבעתי עמדה כלשהי היא ניתקה את הקשר איתי והתנהגה בצורה מאיימת ופוגענית... תגיד לה שהחבר שלי טומי ניסה לשכנע אותי לנסות להתפייס איתה. אבל אני מעדיף להמשיך עם הבדידות. זה כואב כמו גיהינום אבל אני מאמין שזה הגורל שלי.
- אביגיל: תגיד לו, שהפעם אני אגיש תלונה על התרנגולת. מי מגדל עופות בבית? מזמן חלפו ימי המעברות.
- עמוס: (בזעם) תשאל אותה, למה היא נטפלת לתרנגולת? התרנגולת תרגיע את התרנגול, ותגיד לה שהיא יכולה להוסיף את שמה לתלונות השכנים. אין לי שום בעיה להתעמת עם כולם בבית המשפט!
- אביגיל: (לחיים) אתה רואה? הוא כבר מקרקר וקורא בכעס כמו התרנגול.
- {אביגיל עוזבת את המקום בייאוש}**
- עמוס: (לחיים) תראה לי מה הספקת לעשות?
- חיים: חציתי את השולחן לשני משולשלים כפי שביקשת.
- עמוס: זה הכול?
- חיים: והעמודים בחוץ.

{עמוס מסמן לחיים להעביר חצי מהשולחן לצד של אביגיל בסלון}

חיים: והספה שם מוכנה לחצות אותה.

עמוס: אם קשה לך תביא לך עוזר.

חיים: עוזר תמיד מפריע ומעכב את העבודה.

עמוס: קדימה, תזדרז.

עמוס הולך לחדרו.

חיים מעביר חצי מהשולחן לחלק של אביגיל בסלון וממשיך לעבוד על הספה.
אור יורד.

תמונה 2

המקום: חוף ים, רעש גלים. על סככת המציל מונף דגל שחור.
שני מושבים פרושים. בצד אחד המושבים מונחת צידנית ועליה בגדיו של טומי
חברו הטוב של עמוס, ועל המושב פרושה המגבת של טומי.
טומי במכנס קצר, עושה תרגילי התעמלות קלים. ברגע שהוא מבחין באביגיל
מתקרבת, הוא שורק ומניף יד לשלום ומתקרב אליה.
אביגיל נכנסת לבושה בבגדים מחויטים, נעלי העקב בידה ומתקשה ללכת על
החול החם בכפות רגליה.
*כל זה בזמן שהמציל מדבר.

מציל: שימו לב, שימו לב... היום דגל שחור, הכניסה למים אסורה...
Attention please ... Today black flag entrance is forbidden
היי... גברת...גברת...
(בכעס) את לא שמעת!?

אביגיל: (קופאת במקומה. לטומי) הוא מדבר אלי?

טומי: לא אליך.

מציל: גברת, את גברת את, את...
אביגיל: אני?

טומי: לא. לא אליך.

מציל: (מצביע לכיוון אחר) עם השקית ניילון!

קול גברת: אני?

מציל: כן את, אסור להיכנס לים. את לא רואה דגל שחור?!
ובכלל אסור להכניס שקיות ניילון לים.

קול גברת: למה?

מציל: (בכעס) מה למה? ככה!... כי
(לעצמו) ואללה יופי, שואלת אותי למה... זה חונק את הדגים.

קול גברת: (בצרחה מוזרה) אני רק רוצה לקחת מים בשקית לנכד, אסור?

מציל: זה מותר.

קול גברת: אני לא אגנוב לך את הים, בשביל הים, זה רק טיפה בים.

מציל: בסדר גברת, קחי את כול הים בשקית.

קול גברת: ותהיה מציל בשקית.

טומי ואביגיל.

טומי: (לאביגיל) למה את לא לבושה בבגד ים?

אביגיל: לא אוהבת להשתזף, ולא אוהבת את המים.

טומי: עמוס לא אוהב את החול, את לא אוהבת את המים - זוג משמים.

אביגיל: (החול שורף לה בכפות הרגליים) אווץ'...

איך אתה מצליח ללכת על חול רותח?

טומי: (מדגים לה) כשאת דורכת על החול, הדרך הטובה היא להשחיל קודם את קצות האצבעות לתוך החול, שיתחפרו מתחת לשכבה העליונה. שם מתחת נעים יותר.

{טומי מחזיק לה את היד כדי לתמוך בה}

אביגיל: (מצחקקת ומנסה ללכת) אני מרגישה שאני הולכת על ביצים.

טומי: עכשיו את כמו בלרינה.

אביגיל: יו... כל הכבוד, זה ממש עוזר... (מצחקקת)

טומי: טוב שאת צוחקת.

אביגיל: אני יודעת שאם אאבד את הצחוק שלי - זה הסוף שלי.

טומי: תחזיקי מעמד, מיד מגיעים...

אביגיל: החול מדגדג בכפות הרגליים.

טומי: עוד סיבה לצחוק.

{מגיעים למקום הישיבה}

טומי: (פורש ידיו לכיוון הים בגאווה) את רואה...

אביגיל: אתה מציג את הים כאילו הוא שלך.

טומי: בכול פעם שאני בא לחוף, אני מוקסם ממנו מחדש. אף פעם הים והחוף לא נראים לי אותו הדבר.

אביגיל: גם בדגל שחור אתה בא לכאן?

טומי: אין בשבילי כמו הים.

אביגיל: היית צריך להיות מציל או דייג.

{שניהם יושבים ומביטים לאופק לרגע}

טומי: תראי איך הגלים מתנפצים.

אביגיל: כמו החיים.

{פתאום, מצד הבמה מופיע עמוס בהחבא כבולש אחרי אביגיל.

אביגיל וטומי אינם מבחינים בו}

אביגיל: (אחרי פאוזה קלה) אנחנו מתרחקים בלי להיפרד..

{פאוזה קטנה. טומי מסתכל עליה, ומחכה שתמשיך}

אוולין: האולטימטום היחיד שנתתי היה שיתרחק ממני. ההתנהגות שלו גורמת לי להרגיש קטנה ומנותקת.

- טומי: מה הוא עושה לך? אתם לא מדברים. כל אחד חיי בשטחו אז מה...
- אביגיל: **(נכנסת לדבריו)** ...מיום ליום הוא מתחיל לעשות דברים מוזרים, בעיקר שטויות. אחרי התרנגול הביא תרנגולת... ובזמן האחרון הופיעו אצלו הפרעות כפייתיות אובססיביות. זה יכול להתבטא בפרטים קטנוניים. אם זה שצריך לשטוף ידיים, או לוודא מספר פעמים שהאור כבוי בבית, הטקסים נמשכים דקות ארוכות וזה הולך ומחמיר. אני שומעת אותו סופר, ממלמל מספרים לא ברורים... זה משגע אותי.
- טומי: אולי זה מאפשר לו להרגיש תחושת הקלה.
- אביגיל: אולי הוא עושה את זה בכוונה תחילה!
- טומי: למה?
- אביגיל: כי הוא חושב אותי למטומטמת וכל זה כדי להרגיז אותי! אני בטוחה שאתה יעצת לו להטריד אותי עד שיימאס לי ואעבור לדירה אחרת.
- טומי: מאיפה לעזאזל את מביאה את השטות הזאת?! את חברה שלי בדיוק כמו שהוא חבר שלי.
- אביגיל: מידי פעם הוא ממלמל את שמך. הכול מופיע אצלו בריטואל קבוע, סוג של הפרעה. עד שהוא לא משלים את כול הריטואלים שלו הוא לא נרגע.
- טומי: אם הדברים לא מתנהלים כרצונך, את אמורה להשתחרר ממנו בלי הרבה בעיות.
- אביגיל: שחררתי.
- טומי: אבל את עדיין שם.
- אביגיל: אז אתה כן יעצת לו להציק לי עד...
- טומי: **(בזעם)** אני אפילו לא רוצה לשמוע על זה!
- אביגיל: אני חולמת לבקש ממנו פרידה טוטלית, אבל איך? ככל שאני נשארת נוספים עוד שכבות של טינה ואני פוחדת שאתחיל לשנוא אותו... למעשה אני... לא, אני יותר מרחמת עליו...

{שריקות מציל}

מציל: היי, אתה עם הגלשן, אל תתקרב לשובר הגלים...
 כן... סע ימינה למקום הגלישה!
 היי גברת, גברת לאן את חושבת שאת נכנסת?...
 את לא רואה דגל שחור?

קול גברת: רק עד המותניים...

מציל: רק בישיבה עד למותניים מותר.

קול גברת: בישיבה זה אפילו לא עד הברכיים...

מציל: תשבי במים עד למותניים... או שלא תכנסי לים בכלל!

קול גברת: אני רק רוצה...

מציל: (קוטע אותה) ...אנחנו לא בשוק, אז בבקשה לצאת מהמים!

(כריזה) הקשיבו, הקשיבו, הים גלי וסוחף, הכניסה אסורה!

Attention please. Sea is dangerous, entrance is forbidden!

{אביגיל וטומי}

אביגיל: אני לא יכולה להמשיך ככה, אני מרגישה שאני חיה בים סוער. המצב הזה גורם לי לחץ נפשי ופיזי, אני סובלת מכאבי ראש, רע לי, מעולם לא הבנתי כמה קשה להתמודד עם החלטה כזו... לא הייתי מאחלת לאף אחד את מה שאני עוברת. אתמול בלילה היו לי נדודי שינה בגלל הנחירות שלו, הלכתי לסלון וראיתי אותו ישן אומלל על הספה כמו איזה הומלס. לא יכולתי לסבול את הנשימות הקולניות שלו, רציתי להעיר אותו אבל פחדתי... מה אני אגיד לך, טומי? אני מתחילה לחשוב שחבל שלא המשכתי לשכב איתו ולהסתכל על התקרה.

טומי: לא שאני יודע משהו, אבל נדמה לי שהסיבה היחידה שהוא ממשיך להתגורר בבית, היא כדי להיות קרוב אליך, יכול להיות שהוא עדיין אוהב...

אביגיל: (קוטעת אותו) למה?... כדי להרגיז אותי?!...

(אחרי פאוזת קלה) הוא הרכיב תאורה חזקה במפרסת כדי לחקות

אור יום ולגרום להטלת ביצים מוגברת, למרות שהוא יודע שזו

התעללות בעיני.

טומי: (מנופף לשלום למישהי. לעצמו) איזו תרנגולת...

{עמוס מתקרב אליהם בהיסוס כדי לשמוע על מה הם מדברים}

אביגיל: מצד אחד, אנחנו לא יכולים להמשיך ככה, ומצד שני, לצערי זאת הדרך היחידה להמשיך במערכת היחסים ללא יחסים. אני אומרת לך, אם הוא לא יתאמץ לבדוק את עצמו ולהתחשב בי לא אהסס להוציא צו הרחקה מהבית, ואת זה אתה יכול למסור לו. (בשקט) שמת לי לב שהוא עוקב אחרי.

טומי: מי, עמוס?

אביגיל: אלא מי? משחק אתי במחבואים. סובב את הראש לאט, לאט ותראה אותו עומד ובולש אחריי כמו בלש מתחיל...

**{טומי מסובב את הראש, רואה את עמוס ומתעלם.
עמוס מסמן לטומי לא להגיד לה וממהר לעזוב את המקום}**

טומי: למרות שאתם פרודים, אתם לא יכולים לחיות כל הזמן ברכבת הרים, את הופכים את החיים לקרקס. (מנופף לשלום וקורא לעבר בחורה בקול) בשעה שמונה!... (לאביגיל) עם כל הניסיון שיש לי, אין לי עצה בשבילך.

אביגיל: אני לא מבקשת עצה, אני מבקשת שתדבר איתו... שתגיד לו להתחשב בי... תגיד לו שאני לא שונאת אותו... תגיד לו שאני לא האויב שלו. התחננתי בפניו שיחתום על חוזה החלוקה ונסתום את הגולל על מערכת היחסים הכושלת שלנו. אמרתי לו; אתה חונק אותי בכוונה וזה גורם לי לתעב אותך בוא נפרד, נעשה חלוקת ברכוש, וכול אחד ימשיך בדרכו.

טומי: זה אולי נשמע נדוש, אבל בינתיים עדיף כמה שפחות להיתקל בו, כי לפעמים דברים קטנים עשויים לעצבן ולהקשות על פרידה שתהיה מוסכמת על שני הצדדים.

אביגיל: לאמץ כול מיני הַרְגָּלִים מעצבנים ולא הגיוניים, מטרידים במיוחד...

{טומי מביט בה כלא מבין}

אביגיל: התרנגול והתרנגולת...

- טומי: הבנתי ממנו שבסופו של דבר יעביר אותם לחצר.
- עמוס: אני לא חושבת שהוא יעשה את זה. נסה לשכנע אותו, זה טוב יותר מלהתעסק כל היום עם התרנגול, התרנגולת והביצים. דבר איתו...
- עמוס: יכול להיות שהוא עדיין אוהב אותך.
- אביגיל: ככה עושים למי שאוהבים? דבר איתו, שכנע אותו להרפות.
- {אביגיל עומדת ללכת. טומי מתכוון ללוות אותה.}**
- אביגיל: אני אלך לבד, כבר למדתי איך ללכת על החול... תודה טומי.
- {אביגיל יוצאת כפי שהיא נכנסה, מחפרת את אצבעות הרגליים בחול ומתקדמת. טומי עוקב אחריה ומחייך}**
- מציל: טומי, לך גם אתה הביתה...
- (כריזה גם בערבית ואנגלית) סוגרים את הים... החוף ללא מציל וזה מסוכן! שיהיה לכם המשך יום נעים... ודגל לבן בבית.
- The rescue hours are over, so you have a pleasant day.
- טומי אורז את חפציו... אור יורד.

תמונה 3

- בית, לאחר זמן מה.
הריהוט מחולק לשניים שווה בשווה בשני חלקי הסלון.
- עמוס נכנס בצעדים מדודים עם צלחת אוכל בידו, מפית, כף ומזלג. מסדר על השולחן בקפדנות יתרה. הולך לחדרו ומיד חוזר, בודק את כלי האוכל ועושה שוב סדר קל, ממלמל משהו שחוזר על עצמו. יוצא.
- אביגיל נכנסת עם מגש שעליו מונחים צלחת נתחי עוף בגריל, סלט ושתייה. מורידה מהמגש ומניחה על השולחן ויוצאת עם המגש הריק.
- עמוס נכנס עם צלוחית קטנה ובה ביצים, מסובב ביצה אחת על השולחן כדי לבדוק אם היא התבשלה מספיק. פתאום הוא רואה את נתחי העוף שעל שולחנה של אביגיל, מתקרב עד לקו הגבול ונתקף חרדה. רץ מהר לבדוק במרפסת.
- אביגיל חוזרת ומתיישבת לאכול.
עמוס חוזר נסער מאוד.

*הם מדברים זה אל זו בגוף שלישי.

עמוס: **(מצביע על אביגיל. בכעס) היי! היא נכנסה לצד שלי!**

אביגיל: כן, היא נכנסה לצד שלו.

עמוס: מה היא חיפשה בצד שלי?

אביגיל: היא הייתה חייבת להשתיק את הקולות.

עמוס: למה עשית את זה?!

אביגיל: **(בכעס) למה הוא עקב אחרי לחוף הים? שיתבייש לו!**

עמוס: טומי אמר לה?!

אביגיל: טומי לא צריך היה לספר לי, וסיפרתי לו על האובססיה שנדבקה...

עמוס: **(קוטע אותה בחוסר סבלנות ועצבנות) מה היא אוכלת שם?!**

{אביגיל לא עונה, מניפה נתח של שוק בידה בהפגנתיות ועומדת לנגוס בו.}

עמוס: זאת התרנגולת שלי?!

{אביגיל לא עונה}

עמוס: **(בכעס) היא אוכלת את התרנגולת שלי?!... רוצחת! קניבליט!...**

{פאזזה. מביטה בו. מניחה את הנתח על הצלחת ומתחילה לפרוס ממנו חתיכות}

עמוס: היא נכנסה לצד שלי ושחטה את...?!

{אביגיל מוותרת על הארוחה ולוקחת את צלחת העוף חזרה למטבח}

עמוס: **(צועק) בואי הנה!... חזרי לכאן מהר לפני שאני חוטף קריזה!**

{אביגיל חוזרת. מביטה בו לשניה}

עמוס: העוף בגריל הוא התרנגולת שלי?!

{אביגיל אוספת את שאר הכלים מהשולחן}

- עמוס: **(משתולל מכעס)** באיזו רשות היא נכנסה לשטח שלי...!
אני לא יודע מה אני אעשה לך...!
- אביגיל: הוא יורד נמוך מאוד ומשפיל את עצמו, לא ידעתי שאומללות כזו יכולה להתקיים אצל אדם אחד. אני יכולה רק לתאר את זה אחרת כאילו המוות שמתחמם עלי.
- עמוס: בינתיים היא הפכה למלאך המוות ונכנסה למרפסת שלי...
(בכעס) שתענה לי כבר איפה התרנגולת שלי?!
- אביגיל: נחש!
- עמוס: בצלחת שלה?!
- אביגיל: **(נכנסת לדבריו, בתקיפות)** הוא לא הבוס שלי! וכן, נכנסתי למרפסת שלו.
- עמוס: באיזו רשות?
- אביגיל: שמעתי קרקורים חזקים ומוזרים מהרגיל והלכתי לראות על מה הרעש. חשבתי שאחד השכנים קיבל שכל, נמאס לו מקריאות התרנגול והחליט לגנוב אותם, ואז ראיתי את התרנגול שלו רודף אחרי התרנגולת ומתקוטט איתה... נוצות התעופפו באוויר, הוא עלה עליה בכוח והתחיל לדרוס אותה...! תפס במקור שלו את הכרבולת הקטנה שלה, רכב עליה וניסה להרוג אותה... היא ניסתה להתחמק ממנו... אני גירשתי את העקשן מעליה, והיא הצליחה לברוח, פרשה כנפיים וקפצה מהמרפסת לחצר.
- עמוס: **(בכעס חריף)** היא הפריעה להם בקיום יחסי מין!
(מצמיד את שתי כפות ידיו כאחד המתפללים) אני מקווה שהוא הצליח בכל זאת להפרות אותה, ושהיא תטיל ביצים שיפקעו מהן אפרוחים.
- אביגיל: **(ביאוש)** אפרוחים?! איזה עונש!
- עמוס: **(בדאגה)** מה עם השער?!
- אביגיל: היה חסום ברשת זמנית.
מתי הוא חושב לשחוט אותם...

עמוס: (נכנס לדבריה) ...התרנגול והתרנגולת הם חיות מחמד בשבילי ולא מזון, כך שאני מתכנן לגדל את השניים, לאפשר להם לחיות חיי עוף מאושרים, ולא להפוך אותם לארוחת ערב, בינתיים.

{קול קריאת התרנגול בוקע}

עמוס: (עומד לרגע ונהנה) איזה גבר!

עמוס יוצא כשהוא מקרקר וקורא לתרנגולת.
אביגיל לוקחת את הכלים ויוצאת.
אור יורד.

תמונה 4

חיים מציב שני עמודים בגובה מותניים, האחד מלפנים (קדמת הבמה) והשני מאחור (בעומק הבמה) העמודים מסמנים את קו הגבול בין שני חצאי הסלון. חיים ועמוס מכינים מחסום הפרדה שיתחבר לשני העמודים. מותחים כבלים חשמליים עם נורות זעירות צבעוניות.
תוך כדי עבודה

עמוס: מגיעים לי חיים אחרים, מוארים יותר... שמחים...
נכון לעכשיו הדברים נראים מסורבלים מדי... (מביט בחיים)

{חיים שותק}

עמוס: מה שמצחיק או מעציב זה שמאז ההפרדה אני חושק בה יותר.
כך שעכשיו אני נמצא בלימבו הזה יום אחרי יום...
(מביט לעבר חיים ומצפה לתגובה כלשהי)

{חיים שותק}

עמוס: אנחנו משמיעים את אותן טענות שבוע אחר שבוע... (מביט בחיים)

{חיים שותק}

עמוס: היא כתבה לי פעם פתק שגרם לי לחשוב שהיא מתחרטת...
היא כתבה שהיא תייעץ לכל אישה לשקול מחדש פרידה, כי פרידה כמו שלנו מביאה רק דברים גרועים תחתיה... (מביט בחיים)

{חיים שותק}

- עמוס: היום אתה שקט.
- חיים: אתה לא עובד בכלל?
- עמוס: סגרתי את הפאב לרגל שיפוצים.
- חיים: עשית בשכל. צא לחופשה, קח צימר בצפון, תשחרר לחצים. עזוב את הקשר הלא בריא הזה, לך לחשוב ולנוח, אל תלך במסלול ההרסני הזה, שיש בו רק כאב ועצב. בוא נסכם שהיום אתה מקסימום יכול לראות אותה ולהתעצבן.
- עמוס: וואו, גם נגר וגם פילוסוף. זאת הפעם הראשונה מזה שנים שאני מרגיש שאני לא יכול להמשיך.
- אני יוצא, חוזר, שותה שתי כוסיות והולך לישון...
- {קול קריאת התרנגול}**
- עמוס: אתה שומע? אלו הם צלילי ברכות שמרגיעים אותי, הקול האמתי הזה עושה לי טוב.
- חיים: אם היו לך עוד תרנגולים היית יכול להבחין בין הקולות שלהם?
- עמוס: בוודאי, תרנגול זה כמו כינור, כול אחד והצליל שלו. רק מה? התרנגול קורא כדי להודיע לסביבה שהאזור הזה שייך לו.
- חיים: וזה מה שאתה מנסה להודיע? אף אחד לא צריך להרגיש שהוא חייב להישאר מחובר בכוח אם הצד השני אינו מעוניין להתחבר. בסוף זה גורם לדכדוך, אפילו דיכאון, והדיכאון בהחלט רוצח מערכות עצבים, קשרים, ומוחק את החיך...
- עמוס: **(תוך כדי שהוא הולך לשבת ובוחן את רגליו)**
זאת אמנם תקופה מפחידה בחיי...
(מעיף מבט בחיים) אל תדאג, אני לא עומד לקפוץ מגשר.
- חיים: לך... **(מתחרט ועוצר את עצמו)** עזוב, לא חשוב.
- עמוס: כן, חשוב שתגיד.
- חיים: זה יכול לפגוע בך...

- עמוס: לא יפגע.
- חיים: אם היו אומרים לי את מה שחשבתי להגיד לך, הייתי נפגע.
- עמוס: אתה זה לא אני... וכנראה שזה חשוב...
(מביט בחיים) אני מחכה.
- חיים: (בהיסוס מה) במצב שנוצר כיום... אני חושב... שאתה צריך לפקוח את העיניים... אתה יודע שאין לך שום סיכוי איתה... אתה חושב שאין קשר ישיר בין מצבך הנפשי העצוב למצבך הפיזי?
- עמוס: (חושף את רגליו) תראה מה זה... הרגליים התנפחו עד כדי כך שאני כמעט לא מצליח ללכת. עשיתי את כל הבדיקות אך הרופא אבחן בסופו של דבר תסמינים פסיכוסומטיים.
- חיים: זה בדיוק מה שאני חושב ואני לא דוקטור. לך תנוח, אני כבר יודע מה לעשות. אם הייתם חכמים לא הייתם ממשיכים לטמון את הראש בחול ולאגור אנרגיות שליליות. הייתם מוכרים את הבית ומתחלקים ברכוש.
- עמוס: זה מה שהיא רוצה.
- חיים: כי זה מה שרוב הזוגות עושים!
- עמוס: אני מסרב.
- חיים: למה לגרום לסבל מיותר?
- עמוס: רכוש כזה לא מוכרים...
(מתחיל ללכת לחדרו) תעשה טסט.
- חיים: ברור...
- לך טפל בעצמך ותקבור דברים הרעים כל כך עמוק וצוק עליהם בטון שלא תחשוב עליהם יותר, תראה איך שהם מתבטאים אצלך בגוף.
- עמוס: (במין ציניות) פסיכולוג, יש לך עוד עצות בשבילי?
- חיים: לדבר אתך חופשי? לא תכעס?
- עמוס: עד עכשיו כעסתי?

חיים: זה לא אומר שאתה לא יכול להיות לבבי כלפיה, זה שאתה נלחם בה, לא עוזר לך. אני מניח שאתה יכול לעשות כל כך הרבה בלעדיה. מה אתה מחפש? ... (פאוזזה קטנה. מחכה לתשובה)
אתה רוצה להמשיך לחפש דרכים נוספות כדי להעניש אותה?
אתה לא מבין שהנישואים שלך הסתיימו?!
אתה לבד...!
יש הרבה זוגות שעוברים את אותו הדבר, ועושים את מה שהכי טוב לבריאות הנפש והגוף.

עמוס הולך לחדרו בצליעה קלה.
שוב נשמע קול קריאת התרנגול.
עמוס עוצר, נהנה מקריאת התרנגול, מצביע לכיוון המרפסת כאילו אומר:
"אתה שומע?" ויוצא.

חיים עושה טסט למנורות הצבעוניות, מכבה ומדליק מספר פעמים.
אביגיל נכנסת והיא בשוק.

אביגיל: מה אתה עושה?

חיים: טסט למנורות.

אביגיל: לא לזה התכוונתי!

מה ה-לונה-פארק הזה עושה בבית?!

חיים: אני עושה את מה שמבקשים ממני.

אביגיל: אז אני מבקשת ממך לפרק את הקרקס.

חיים: את רואה? זה מותקן בצד שלו. אני לא יכול לפרק את הפרנסה שלי.

אביגיל: כבה רגע את הנורות!

חיים מכבה.

אביגיל מתחילה לפרק את המתקן וזורקת אותו לרצפה

אביגיל: (תוך כדי הפירוק.) לא מספיק לי תרנגולות על הראש... וסירחונות...
עכשיו הוא עושה לי נצנוצי לאס וגאס?! אתה לא רואה שאני נאבקת עם אדם שמתנהג בצורה בלתי שפויה?

חיים: למה חיבלת בעבודה שלי? מה אעשה עכשיו? מה אני אגיד לו?
בקולו של מי אשמע?

אביגיל: שמע בקולי עזוב הכול ולך הביתה.

חיים: ברצינות, כשהוא יכנס לפה, מה אני אגיד לו?

אביגיל: אתה לא צריך להגיד כלום, הוא כבר יבין בעצמו.

{קול קריאת התרנגול.

אביגיל חשה שאט-נפש ויוצאת}

חיים: **(עומד ומסתכל לעשות אובד עצות. מדבר ומסכים עם עצמו)**
מצד אחד מריבות יכולות להיות טובות, להגביר את האהבה.
אבל כאן אין אהבה והמריבות מחמירות... וכמו שכול סכסוך הופך
לקטטה, אדם אחד ניכנע והאדם השני הופך לבוס. מי פה הבוס?
מי נפגע בדרך? ככה זה כשאין אינטראקציה – אז אין נורמליזציה –
יש קונספירציה... **(מרוצה מעצמו על הדברים שאמר)**

{עמוס נכנס}

עמוס: גם אתה התחלת לדבר עם עצמך?
(פתאום רואה את ההרס)
למה פרקת הכול?

{חיים רק מניד ראש}

עמוס: אני אפרק לה את הצורה!
(קורא בקול) היי את, בואי לפה...!
(אחרי שהוא מחכה קצת. לחיים) לך תקרא לה!

חיים: **(עובר לצד של אביגיל) אביגיל?**

אביגיל: מה?

חיים: את יכולה לבוא רגע?

{אביגיל נכנסת}

הדיאלוג בין הזוג הוא בגוף שלישי}

עמוס: באיזו זכות היא חיבלה בתאורה?

אביגיל: ואיפה הזכויות שלי?!

הוא אף פעם לא קולט את מה שהוא עושה לעצמו ולאחרים!
מיום ליום הוא הופך לחזיר מטונף!

עמוס: (קרוב מאוד לקו האמצע. תוך נפנופי ידיים אלימים)
היא תתקן בחזרה!

אביגיל: שהוא ילך לחפש עזרה ויתקן את עצמו קודם.

חיים: (מנסה להתערב) אני מצטער...

עמוס: לא היית צריך לאפשר לה לפרק!
(לאביגיל) הגדר בצד שלי ואין לה זכות לגעת בה.

{חיים זז הצידה}

אביגיל: אה... עכשיו הוא מכריז על גדר?

אם אני אראה שוב את הגדר הזאת בבית, אני פותחת את שער
החצר ומשחררת את התרנגול והתרנגולת לרחוב!

עמוס: לאלימות אני אשיב באלימות! לא אתן לה לערער על סמכותי!
לא אסבול את זה!

אביגיל: במקום לבזבז כסף על דברים חומריים, במקום כול ההכפשות...
כדאי שהוא יוציא כסף על תרופות שהוא זקוק להן דחוף.
(לחיים) תשאל אותו, אין לו מה לעשות בחיים חוץ מלהרכיב בבית
נורות קרקס? כל יום ריבים על שטויות, מחלוקות והשמצות.

חיים: (מהצד) זה מה שאני אומר.

עמוס: (לחיים) אתה רואה אותה?... זאת אחת שרבה אתי לא פעם בגלל
שטפטפתי יותר מדי מים על רצפת האמבטיה. אבל ביקורת על
הכביסה ששוהה בגיגית מים עד שמופיעות תולעים, הס מלהשמיע!

אביגיל: תגיד לו שיוציא את התרנגול והתרנגולת מהחצר. אין לי כוח אליהם,
יש להם ריח שמגיע עד החדר שלי ואני לא יכולה לישון בלילות.

עמוס: טוב מאוד!

אביגיל: זאת חצר משותפת. הוא הקים בה כפר.

עמוס: תגיד לה, עדיף שתסתום את הפה הגדול שלה...

אביגיל: הוא מאיים עלי?

{עמוס שותק}

אביגיל: (מתקרבת אליו בחיוך רחב ובהתרסה) קדימה, תאיים!

עמוס: (מרים יד להכותה) הייתי מעיף לך עכשיו סטירה ומוחק לך את החיוך המטופש הזה.

חיים: (הולך לעמוד ביניהם) חברים, אתם מגזימים... תירגעו... די לא צריך להגזים...

אביגיל: הוא מחבל לעצמו. שייקח בחשבון שהשאיר קו דק של שנאה, ועכשיו הקו הזה הולך ומתרחב ומתחזק מאוד.

עמוס: מהיום, אני קורא לה לוותר על שם המשפחה המשותף.

אביגיל: בשמחה אני מוותרת... והוא יודע למה?

עמוס: (לחיים) תשאל אותה למה?

{חיים שותק}

עמוס: נו, תשאל!

חיים: (לאביגיל) למה?

אביגיל: כי נחנקתי ממנו.

עמוס: והיא לא מתביישת, הולכת לחוף הים לדבר בסתר עם טומי.

אביגיל: לידיעתו, טומי מסכים איתי, אנחנו רואים את דברים עין בעין, (לחיים בחיוך) טומי רואה איך הוא הולך ומתחרפן מיום ליום.

עמוס: תגיד לגברת הזאת למחוק את החיוך.

אביגיל: (בהתרסה) מה הוא יעשה לי? בכוונה הוא מתעלם מחלוקת הבית.
אני רוצה חתימה על חלוקת רכוש צודקת – ואני הולכת!
(מוציאה חוזה) חתום וכל אחד ילך לדרכו.

עמוס לא מצליח לשלוט בעצמו ופתאום מתנפל על אביגיל.
חיים מצליח איכשהו לעצור בעדו ולדחוף אותו לחלק הסלון שלו

חיים: (לעמוס בכעס) אתה השתגעת?!...
אתה יודע מה אתה עושה עכשיו?!
תירגע בנאדם!

אביגיל: (פונה לעמוס ישירות) אתה תשלם על האלימות הזאת! חומה אני
אבנה פה!
(פונה לחיים) אני רוצה שתרכיב פה קיר גבס אטום בשטח שלי, לא
רוצה לראות או לשמוע אותו יותר!

חיים: מצטער, אני סיימתי את העבודה במקום הזה.

עמוס: (פונה אליה ישירות) לפי החוזה את לא יכולה לבנות קיר!
אישה יבשה! מטורללת ומסריחה עם כל הגיגיות והכביסה
המתולעת! כל הגוף שלך נהנה במשרה חלקית מהמין! זונה!

אביגיל: (יוצאת אליו בהתקפה ללא רחמים) אתה גרמת לי להרגיש כמו זונה
שרק בוהה בקירות ולא הבנת שאני לא כל מה שרצית באישה. וגם
אם היה לי לא הייתי נותנת לך!
רוב הסקס שעשינו היה ללא הסכמה והוא בעיני אונס, התעללות!
הפכת אותי לגוש בשר קר ששוכב על הגב...! (בבוז) התנהגת כמו
התרנגול שלך, מתי שמתחשק לו עולה על התרנגולת! תתבייש לך,
מרים יד על אישה... שמחתי להיות קרה ולא להתענג מהדחפים
המיניים שלך.

עמוס: (מצביע על רקתו) אני זוכר הכול, ואת תשלמי על כך ביוקר.

אביגיל: (לחיים) אתה שומע? עוד איום... אתה עד לכול מה שהתרחש כאן.

חיים: (מנסה להתערב) אל...

אביגיל: (ממשיכה מיד בזעם. לחיים) הרי הוא מת שאני אעזוב את הבית! ואני מעוניינת לעזוב! שרק יחתום לי על חצי מהרכוש ואני עפה ממחול השדים הזה...
(לעמוס) ויותר לא תשתה לי את החיים ותוביל אותי למקומות אפלים! עוד היום אני הולכת להגיש תלונה.

{אביגיל יוצאת בנחרצות}

עמוס: (קורא אחריה) חיים לא יעיד!
אביגיל: (מבחוץ) הוא יהיה חייב להעיד.
חיים: (לעמוס) מצטער להיות נוכח בכול זה... אני סיימתי, תן לי את מה שמגיע לי... ואני יוצא מפה.

{עמוס מוציא מכיסו חבילת שטרות, סופר ומוסר חלק לחיים.}

חיים: נתת יותר מדי. (מחזיר)
עמוס: זה בסדר... אנחנו אחים לנשק.
חיים: אני לא מעוניין באחים.
עמוס: קח ושכח מה שראית כאן.
חיים מניח את עודף שטרות הכסף על השולחן ויוצא.
התרנגול קורא בקול ולפתע קולו משתנק.
עמוס קורא אחרי התרנגול...
הולך לספה ומתחיל להכות בה באגרופיו כשהאור יורד.

סוף